

SELECCIÓ DE POEMES

DESMESURA

■ Sí, ¿amb quines paraules
hauries d'afirmar-te per contradir
els reflexos lluminosos
d'una suor de pell quieta,
l'ostentació del desig
en una maquinària quasi perfecta?

Joan-Elies Adell. *La degradació natural dels objectes.*
Premi Jocs Florals de Barcelona 2004.
PROA. Barcelona, 2004.

ADDICTES

■ Estic fart de ser com el boig que viu
en el caire esmolat entre la vetlla
i el somni, escoltant rondalles.

Ara m'estic fonent la paciència
per fer bales de punta buida
amb el cor de mercuri.

I carregaré la meva arma
amb tota la munició necessària
per sobreviure amb la raó intacta
en aquest món d'addictes a l'alegria.

Josep Lluís Aguiló. *L'estació de les ombres.*
EL TALL. Palma, 2004.

VII. LLAMP DE PLUJA
(Fragment)

■ Va fer curses ombrívols
cercant la teva llum,
la teva silueta desdibuixada
en la sorra de Gizeh.

Estimat de marbre
sota les runes.
Entre les febles i dòcils gotes de basarda,
ha envellit el fons dels teus ulls
i un llamp inesperat ha calat en la fondària
dels meus pensaments.

Ara només puc morir dins tu
o néixer de les teves ombres.

Antònia Arbona. *Territori d'encluses.*
LEONARD MUNTANER. Palma, 2004.

DEIXA'M
(Fragment)

■ Deixa'm llegir-te el nom en l'infinit,
la teva veu, en sospirs de centella,
el teu somriure, en un golf invertit,
sinó, en les roques, el meu cor s'estavella...
Deixa'm llegir-te, fins que m'hagi adormit.

Montserrat Bastons i Garcia. *Bocins de vida.*
Pròleg de Lluís Busquets i Grabulosa.
EDICIONS PPU. Barcelona, 2004.

POEMA X

Dins la secció 'Un mar de roques blanques'

■ El rumor del mar en bes: travessàvem
la fossa de desembre i el solstici,
i ens vam esquitxar el setè dia abans
de la tercera lluna de primavera.
De sobte, elles exhibien la pell
cremada pel sol. Juntament amb l'ombra
del pas d'una gavina i els anells
de sal eixuta calcats al rompent
de les esquenes, han estat les úniques
marques que esbrava un any sencer. Riem
de cara a les parpelles del sepulcre
perquè ocupem el lloc de l'horitzó.

Hèctor Bofill. *Les genives cremades.*
Premi Joan Alcover, 2003.
PROA. Barcelona, 2004.

ROGER COSTA-PAU

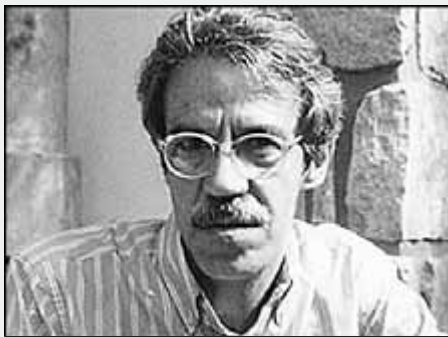

JOSÉ SARAMAGO

AL COR, POTSER

■ Al cor, potser, o digue-ho abans:
una ferida oberta de navalla,
per on se'n va la vida, tan malgastada,
en la total consciència ens retalla.
El desitjar, el voler, el no bastar,
enganyada recerca de la raó
que l'atzar de ser justifiqui,
vet aquí el que fa mal, al cor potser.

José Saramago, *Els poemes possibles.*
Trad. J. Domènech. EDICIONS 62-EMPÚRIES. Barcelona, 2005.

ARMANDO FREITAS FILHO

MONROE

■ Marilyn, de memòria, 1949
fotografiada per la mà de Tom Kelley
en indret desconegut, sense res
"excepte la ràdio encesa", sense ni
el futur vel de chanel núm. 5, nua
absoluta, sobre vellut vermell mullat:
taca de llet elàstica, cor veloç
en ascensió, molt abans de després
de la caiguda, boca oberta, flama
despentinada, extàtica en el vent de la música
amb els cabells, entre el ros i el cuore.

Armando Freitas Filho, *Numeral, nominal.*
EDICIONS DE 1984. Barcelona, 2005.

ALEKSANDR S. PUIXKIN

RETRAT

■ Amb la seva ànima inflamada,
les passions tempestuoses,
dones del nord, entre vosaltrés
de tant en tant apareix ella
i enfront de les regles del món,
fins a l'esgotament es llança
com un cometa sense llei
al cercle regular dels astres.

Aleksandr S. Puixkin, *Mentre visqui un sol poeta.*
Trad. de J. Creus. EDICIONS DE 1984. Barcelona, 2005.

(Fragment)

■ Per això ensenyo les dents
a qui vol mullar els meus llavis assedegats d'amor
amb les seves besades d'enyor.
I no em sap cap greu clavar les ungles
quan sento la manyaga de l'engany a la pell.
Si la veritat té molts colors,
no me la facis mirar darrere les teves ulleres de foscor.

Rosa Bosch. *Una rosa al cor.*
ABADIA EDITORS. Saldes, 2004.

MEMORY OF MY FATHER

■ Ho va dir Patrick Kavanagh, que en homes de color
tardoral li tornava un seu pare enigmàtic.

Anem seguint el curs de l'home que ens inunda
i ens costa mantenir l'esguard net i senzill.

Aquest riu banya encara el pare que vam ser,
el que plores avui i som ara mateix.

Jaume Bosquet. *L'altre.*
MOLL. Palma, 2004.

DEUS EX MACHINA

■ Les ombres portadores de l'impuls que ens corromp
desfan el setge anyil:
salvatge anyell, glop d'ànsia.
La branca du el sudari en la pell del captiu.
I, enrere, el cos empeny,
esguerrat i atordit,
el brot que encén la minva.

El corrent s'agenolla entre els àlbers d'abril.
La gran cadena dringa.

Lluís Calvo. *Andròmeda espiral.*
EMBOSCALL. Vic, 2005.

A LA SARDANA

■ És la nostra gran rotllana
que balla al compàs del vent
i, entre cims i terra plana,
s'emporta el cor de la gent.

Anella de Catalunya,
ets sentiment gloriós
del nus que encaixa i empenya
un poble, de dos en dos.

Balandreig de les roselles
amb el so dels tamborins...
Que grans les teves anelles:
hi cap Catalunya a dins!

La dansen les orenetes
damunt les branques del cel,
i la canten els poetes
amb la musa més fidel.

Catalunya és tot tendresa,
però és força i és cançó
i, entremig de la belesa,
viva sent la nació.

I la terra riu i plora
perquè el cor no té de fang,
i el sol d'or de la seva hora
quatre albades té de sang!

Carme Catà. *Arbre del temps*
EDICIONS CONGRÈS
Barcelona, 2005